

Kletskaas

Anoniemuis was klein en grijs.
Ze had een zacht pelsje en een lief snoetje.
Daar stonden snorhaartjes op.
Ze had twee piepkleine oogjes.
Ze trippelde op vier vlugge pootjes.
Ze werd achtervolgd door haar staart.
Daarom kon ze zo snel lopen.
Daarom keerde ze altijd terug naar haar holletje.
Dat was ook piepklein.
Er kon net een staart in waar een muisje aan hing.
En daar was het veilig.

Anoniemuis woonde in een groot huis.
Nou, eigenlijk was het een gewoon huis.
Maar voor een kleine muis was elk huis groot.
De keuken vond Anoniemuis het leukst.
Daar rook het vaak heel erg lekker.
Daar viel ook altijd wel wat te rapen.
In dat grote huis woonde ook Wilma.

Op een dag kon Anoniemuis niet meer in haar hol.
Was haar staart te lang geworden?
Vond ze misschien de weg niet meer?
Lag er te veel rommel in het holletje?
Of lag er een stuk speelgoed van Wilma in de weg?
Het was de schuld van die lekkere kletskaas.
En het liep bijna verkeerd af.

In het grote huis zat de koelkast vol met kaas:
smeerkaas, platte kaas, smeltkaas, plakjeskaas,
dieetkaas, brokkelkaas, oude kaas, jonge kaas,
en ... een bol kletskaas.

Er waren veel brokjes kletskaas als het feest was.
Want kletskaas was het lekkerst.

Bij kletskaas bleven de mensen gezellig kletsen.
Over alles en nog wat.

Af en toe staken ze een brokje in hun mond.
Ze konden er ook plotseling pletskaas van maken,
tot grote vreugde van iedereen.

Dan sneden ze geen brokjes,
maar plakjes van een bol kletskaas.

Ze pletsten er iemand vrolijk om de oren mee.

Plets! ging het dan, en alle kletsers lachten.

Zomaar, om te lachen. Grapje!

Het deed helemaal geen pijn.
Niemand vond het erg.
Kletskaas was dan pletskaas geworden.
Dat grapje was door Wilma's pa uitgevonden.
Soms deed haar pa een beetje gek.

Soms vielen brokjes kletskaas van de mensentafel.
Dat gebeurde vandaag weer een paar keer.
Vandaag was het eindelijk zondag.
Wilma was jarig.
Er prijkten¹ acht kaarsjes op de taart voor haar.
Ze kreeg een kroontje van karton op haar kruin².
Er was natuurlijk niet alleen kaas om te proeven.
Je zag veel kopjes, glaasjes en bordjes.
En vorkjes en lepeltjes.
Een suikertangetje. Een taartschep.
Er waren ook nog andere mensen gekomen.
Een oom, wat tantes, een neef of twee.
En June. En Kirke.
Dat waren de beste vriendinnen van Wilma.
Zo'n jarig kind is wel wat.
Wie wil daar nu niet bij zijn?

Net dan was Anoniemuis weer op kaastocht.
Het rommelde in haar buikje, want ze had honger.
In de verte hoorde ze feestgeluiden.
Het rinkelen van glazen, lachende stemmen,
een kinderliedje en applaus.
De geur van kaas kriebelde³ haar spitse⁴ snoet.
Daar moet ik even heen, dacht ze.
Ze had best wel trek in een feesthap.
Watertandend⁵ trippelde ze naar de tafel toe.
Kijk: vlak bij die tafelpoot lag ... een druif.
O nee. Of toch maar?
Anoniemuis vond druiven niet zo lekker.
Ze verslikte zich gewoonlijk in de pitten.
Zou ze ... ? Nee.
Vandaag had ze echt geen trek in fruit.
Ze wou toch nog even verder verkennen
in dat grote woud van tafelpoten, dat gewriemel⁶ van
mensenbenen en dat bos van stoelpoten.
Ze zag ook kinderschoenen en zes blote benen.
De kinderbenen wiebelden vooral.
Geen seconde bleven die stil.
En overal lag wel wat.

'Afval' noemden de mensen dat.

Dat waren alle dingen die van iets af gevallen waren
of weggegooid werden.

Dieren peuzelden meestal alles op.

Mensen niet. Mensen waren kieskeurig⁷.
Mensen maakten elke dag veel afval.
Dat veegden ze dan samen.
Ze stopten afval in allerlei zakken.
Maar Anoniemuis had nu geen zin in kruimels,
korstjes, rozijnen die plat getrapt waren
of pelletjes van kaas.
Ze wou een echt stuk kletskaas.
Of een lekker mooi brokje.
Kwam er nou nog wat van?
Vooruit, jarige Wilma: doe eens gek en gooi ...
Pats boem patat!
Nu viel er pardoes een brokje op haar kopje.
Anoniemuis schrok zich een hoedje⁸.
Het stukje buitelde tussen twee reuzenvoeten.
Eindelijk beet!
En ... hoera! Het was een lekker brokje kletskaas.
Anoniemuis spoedde zich naar het lekkers.
Ze pakte het vlug van tussen de voeten.
Net op tijd, want de voeten begonnen te bewegen.
Njam, njam, njam ... Wat een lekker brokje.

Maar ... o jee, wat was dat? Een van die reuzenvoeten was nu op haar staart gaan staan.

Toen ze het laatste kruimeltje van de kaas had opgepeuzeld, haperde ze.

Ai, wat nu, Anoniemuis?

Het was een voet die in een laars zat.

Een grote mensenvoet in een zware bruine laars.

Hoe Anoniemuis ook trok en sleurde, haar staart bleef vast onder de zool van de laars zitten.

En ginder aan de overkant lag nou net ook nog zo'n lekker stukje kletskaas, bij de andere tafelpoot.

Ondertussen hoorde ze het geklets en geroezemoes⁹ boven de tafel.

Het was een heel leuk verjaardagsfeest voor Wilma.

Kirke en June hadden pret voor twee met de neefjes en met Wilma.

De oom vertelde mopjes, de tantes lachten.

Wilma's pa deed ook weer een beetje gek.

Niemand zag het kleine grijze muisje dat vastzat onder een laars.

Opnieuw probeerde Anoniemuis vrij te komen.

Dat lukte weer niet.

Haar staart werd alsmaar langer door al dat trekken en wringen.

Plets! Plets! klonk het plotseling boven de tafel.

Was er weer kletskaas?

Ja hoor. Ha, ha, ha, ha!

De oom, de tantes, de neefjes, de vriendinnen, ma en pa: iedereen lachte.

De reuzenlaars wipte nu geschrokken op.

Vliegensvlug trok Anoniemuis haar staart onder het gevaarte¹⁰ vandaan.

Oef, net op tijd!

Snel trippelde ze naar die andere tafelpoot,
om ook nog dat brokje kletskaas op te knabbelen.

Haar superlange staart volgde haar.

Weer duurde dat niet lang.

Het gerommel in haar buik was verdwenen.

Maar nu ging het trippelen al veel trager.

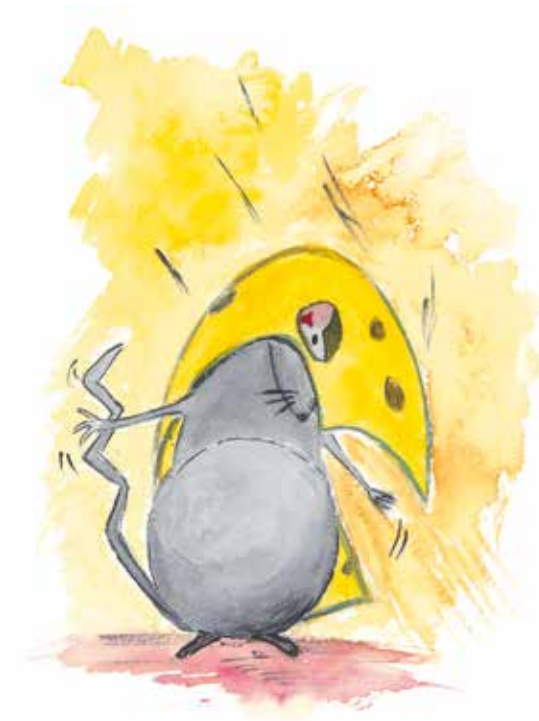
Anoniemuis was dikker geworden

en sleepte een lange staart achter zich aan.

PLETS!

Plotseling viel een grote plak pletskaas neer.

Weer schrok ze zich een hoedje ... van kaas.

De pletskaas bleef op haar hoofd en rug liggen.
Het was een groot stuk, dat veel woog.
Het was net alsof er een deken over haar heen lag.
Het werd overal donker om haar heen.
Ze schudde haar lijf, maar het ding wou er niet af.
Wat nu gedaan?
Zo snel ze nog kon, vluchtte ze onder de sofa.
Maar dat ging helemaal niet vlug meer.
Hadden ze haar gezien?
Natuurlijk hadden ze haar gezien.
Boven de tafel klonken nu gegil en geschreeuw.
Mensen hielden niet zo van muizen in hun huizen.
Ze waren er ook bang voor.
Maar een plakje kaas dat zomaar lopen ging?!
Daar moest vast en zeker wat onder zitten!
'Hèè!!' gilde een neef.
'Oooo!!' riep ma.
'Nee!!' deed een tante.
'Oeoe!!' loeide June.

Iedereen riep wel iets, toen ze het plakje pletskaas onder de sofa zagen verdwijnen.

Het was een plakje achtervolgd door een staart.

De verwarring was groot.

Jarige Wilma sprong boven op haar stoel.

June en Kirke wipten ook op hun stoel.

De neefjes joelden hardop.

Een bange tante liep zomaar de tuin in.

Onder de donkere sofa onder de donkere pletskaas
zat Anoniemuis buiten adem bibberend te wachten.
Met haar lange staart en dikke buik
paste ze maar net in haar schuilplaats¹¹.
Reusachtige mensenvoeten in schoenen en laarzen renden
heen en weer.
Soms zag ze even een stuk van een hoofd met een oog
erin aan de rand van de sofa piepen.
Of een mond die naar kaas rook.
Of een paar knieën op de grond.
Een hand stak een vliegenmepper onder de sofa.
Gelukkig reikte die niet ver genoeg.
Anoniemuis kroop voorzichtig nog wat verder onder de
sofa.
Dat ging maar heel moeilijk.
Toen werd het lawaai van de stemmen minder.
Ze hoorde het schrapen van stoelpoten
en het rinkelen van glazen en kopjes.
Dat kinderliedje klonk weer in de verte,
gevolgd door zwak applaus.
Anoniemuis haalde opgelucht¹² adem.

Nu moest ze nog van die kaas op haar rug af.
Ze rolde heen en weer.
Ze schudde met haar hele lijf.
Het lukte niet, maar ze probeerde het nog eens.
De pletskaas schoof nu opzij.
‘Dit is te groot om mee te nemen naar mijn hol,’ mompelde ze. ‘En ik voel me te dik om vlug te rennen. Dat moet op, hier en nu.’
En ze begon te peuzelen en te knabbelen.
Anoniemuis krulde haar superlange staart om zich heen en at haar muizenbuikje rond.
Dat duurde een hele tijd.
Het was immers een groot stuk pletskaas.
Toen werd alles in het huis weer muisstil.
Het verjaardagsfeest was afgelopen.
Iedereen ging weer naar huis.
Pa en ma ruimden de feesttafel af.
Er vielen nu nog meer kruimels en brokjes op de grond.
Anoniemuis trippelde naar haar holletje.
Dat ging nog veel langzamer dan gewoonlijk.

Je weet wel waarom.

Toen ze aan haar holletje was gekomen,
gebeurde er iets vreemds.

Ze kon er helemaal niet meer in.

Je weet wel waarom.

Wrikken, trekken of duwen hielp niet.

Was haar holletje plotseling kleiner geworden?

Ze probeerde zichzelf zo klein mogelijk te maken.

Voor een muis was dat gewoonlijk geen probleem.

Denk maar aan het woord 'piepklein'.

Ze trok haar buik in, die vol met kletskaas zat.

Maar die was nu zo rond als een tonnetje.

Ze rolde haar staart op,
die als een elastiek uitgerekt was.
Maar dat hielp ook niet.
Een muis zonder hol was als een mens zonder huis.
Help ... Wat nu gedaan?
Wat doe je als je geen huis meer hebt om in te wonen?
Anoniemuis probeerde het niet meer.
Het lukte gewoon niet.
Ze bleef zitten waar ze zat, vlak voor haar holletje.
Droevig starde ze door het raam naar de maan.
Die leek wel van kaas gemaakt.
Welke kaas zou dat dan zijn? Maankaas?
Soms sneed een wolk een plakje kaas van de maan af.
O, kon ze maar op de maan wonen.
Zou dat kunnen?
Een gezellig holletje op de maan?
Zoals een gaatje in een bol kaas?
Kijk: nu knipoogde de maan even naar haar.
Anoniemuis pinkoogde¹³ terug.

Ze geeuwde driemaal na elkaar.
En toen viel ze zomaar in slaap,
vlak voor haar hol, nou: holletje.
Het was een drukke dag geweest.

Toen ze wakker werd, was de maan weg.
Misschien was de maankaas gesmolten.
Door het raam zag ze watten wolken drijven.
De zon dobberde¹⁴ als een eierdooier in de lucht.
En toch had Anoniemuis het koud. Brr...
Ze moest dringend een nieuw holletje vinden.

Weer probeerde ze in haar oude huisje te kruipen.
Dat lukte nog altijd niet.
Ze kreeg ook alweer een beetje honger.
Ze keek om zich heen.
Waarheen zou ze verhuizen?
De kelder? De zolder? Onder de trap?
Of moest ze een nieuw huis zoeken?
O... wat was dat daar?
Onder de tafel in de keuken?
Lag daar nog een brokje kletskaas?
Ja hoor.
Dat hadden de mensen niet gezien bij het opruimen.
Haastig trippelde ze naar het lekkers toe.
Het brokje lag op een plankje met een kooitje eroverheen.
Net een feesthap in een gezellig huisje.
Mm... Lekker.

O! NIET DOEN, ANONIEMUIS!
KLETS!!!

Bij het eerste hapje gebeurde het al.
Ze wou nog wegspringen. Te laat!
Het deurtje viel met een klap achter haar dicht.
Anoniemuis zat in de val.
Eerst wou ze hardop gillen ... schreeuwen ...
nou: piepen.
Maar dat deed ze niet.
Ze bleef muisstil zitten in het kooitje.

Ze dacht weer aan iets wat vroeger gebeurd was.
Een plankje ... een brokje kaas ... en klap!
Nog net op tijd had ze toen weg kunnen springen.
Maar er bleef wel een snorhaar in de val achter.
Het was een nare muizenval.
Een echte muizenklem.
Met een metalen beugel en een veer.
Razendsnel klapte die dicht.
Dat scheelde niet veel.
Ze had wel dood kunnen zijn.
Nog nooit had ze toen zo hard gerend.
Met een snorhaar minder op haar snoet.

Maar dit hier was een andere muizenval.
Ja: je was wel gevangen, maar je bleef ook leven.
Wat zou er nu gebeuren?
Ze verroerde zich niet.
Het beste was heel stilletjes te blijven zitten.
Want de meeste mensen hielden niet van muizen.
Waarom zouden ze anders een val zetten?
Het was nog wat vroeg in de ochtend.
En het was ondertussen ook maandag geworden.
De mensen moesten nu stilaan wakker worden.
Hoorde ze daar al iets? Boven in de slaapkamers?
Mensenvoeten konden ook trippelen.
Net als muizen.
Wilma rende al heen en weer.
Dat kon je goed horen hier beneden.
Ze moest naar school vandaag.
Anoniemuis maakte zich heel klein.
Misschien zouden ze haar niet zien.
Er klonken nu nog meer stappen. En stemmen.
De pa en de ma waren ook al uit de veren¹⁵.

Er klonk gestommel¹⁶ op de trap.
Dat was Wilma die naar beneden kwam.
Ze stormde de trap af.
In 1, 2, 3 stond ze in de keuken.
Ze nam een glas uit de kast en vulde dat met melk.
Ze smeerde een boterham met choco.
Anoniemuis hoorde Wilma slurpen en knabbelen.
Ze zag ook een lange staart aan een van de kindervoeten bengelen.
Oei, dat was niet goed. Mensen hadden toch geen staarten?
Zie je wel: nu bukte Wilma zich om een veter te knopen.
En toen...

'OEPS!' deed Wilma.
'PIEP!' deed Anoniemuis.

Zo maakten ze kennis.

‘Help me!’

‘Maar...’

‘Help me, Wilma!’

‘Hoe weet jij hoe ik heet?’

‘Ik hoorde jouw naam gisteren, op het feestje.’

‘O, en hoe heet jij?’

‘Anoniemuis.’

‘Mooi. Hoe ben je daar in geraakt?’

‘Er lag een lekker brokje kaas in.’

‘Ja ... Mijn papa houdt niet van muizen. Had je honger?’

‘Ja. En nu ben ik bang. Wat zal er met mij gebeuren?’

‘Ik zal je wel helpen.’

‘Het deurtje gaat maar aan één kant open.’

‘Dat is geen probleem, ik ben al acht jaar, hoor.’

‘Vlug, haast je.’

‘Ik haast me al, Anoniemuis.’

‘Straks komen je ma en je pa naar beneden.’

‘Waar ga jij dan naartoe?’

‘Ik kan niet meer naar mijn holletje.’

‘Waarom niet? Ben je verdwaald?’

‘Ik ben te dik geworden. Ik kan er niet meer in.’

‘Dan moet je minder kaas eten.’
‘Het is de schuld van jouw verjaardag.’
‘O ja?’
‘Er vielen voortdurend brokjes van de tafel.’
‘Kletskaas?’
‘Ja.’
‘Pletskaas?’
‘Een hele plak ineens. Was me dat schrikken!’
‘O la la!’
‘Mag ik met je mee, Wilma?’
‘Maar ik moet naar school vandaag.’
‘O, leuk! Is daar veel afval?’
‘In de eetzaal wel. Kinderen morsen vaak.’
‘Neem me mee, asjeblieft!’
‘Maar ...’
‘Ik zal braaf zijn, en zo stil als een muis.’
‘Vooruit dan maar.’

Wilma klapte voorzichtig het valdeurtje open.

Anoniemuis kroop uit de kooi.

‘Hop, springen!’

‘Oef, gered!’

Ze sprong in de jaszak van Wilma.

Daar knabbelde ze verder op het lekkere brokje.

Toen klonk er weer gestommel op de trap.

‘Dag pa! Dag ma!’

‘Goeiemorgen Wilma. Lekker geslapen?’

‘Ja hoor.’

Pa bukte zich om onder de tafel te kijken.

‘Wat doe je nu, pa?’

‘Hij doet ochtendgymnastiek¹⁷,’ lachte ma.

‘Hm... Geen muis ...’ gromde pa.

‘Er zit niets in mijn val.’

‘Je bent een slechte jager!’

‘Hi, hi, hi!’

‘Maar ... maar er is wel een stukje uit de kaas.’

‘Dat is vreemd!’

‘Ja, vreemd hé?’ zei Wilma. ‘Hoe kan dat nou?’
‘Hm...’ deed pa weer. Ik snap er niets van.
‘Er zit misschien een onzichtbare muis in!’
‘Ja, een anonieme¹⁸ muis!’ zei ma.
‘Hé!’ schrok Wilma. ‘Hoe weet jij ... Wat is ...’
‘Piep!’ ging het plots ook even in haar jaszak.
‘Ach, grapje!’
‘Maar ano...’
‘Anoniem?’
‘Ja. Wat bedoel je daarmee?’
‘Het was een muisje zonder naam.’
‘O ja, een tovermuis!’
‘Drink nou maar je melk op, het wordt tijd.’
Even later stapte Wilma in de auto van pa.
Hij bracht haar elke dag naar school.
Hij wist niet dat er nu ook een muisje meeging.
Wilma voelde voorzichtig in haar jaszak.
Een zacht pelsje ... Een spits snoetje ...
Niemand had zo’n leuk huisdier als zij.
Ze glimlachte en voelde zich supergoed.
‘Ga je zo graag naar school?’ vroeg pa.
Hij keek naar haar in zijn spiegel.

‘Ja hoor.’

‘Ook op maandag?’

‘Het is mijn liefste dag.’

‘Wel, wel, wel, dat is leuk.

Veel plezier vandaag, hé.’

‘Dank je wel, pa,’ glimlachte Wilma.

‘Dag juf Anja.’

‘Dag Wilma. Was het een fijn verjaardagsfeest?’

‘Ja hoor, juf.’

‘Heb je ook leuke geschenkjes gekregen?’

‘Het allerleukste heb ik meegebracht, juf Anja.’

‘O ja? Wat is het? Ik ben nieuwsgierig. Jullie ook, klas?’

‘Ja! Ja! Ja!’ klonk het overal.

‘Het is een muisdier.’

‘Eh? Ik snap niet ...’

‘Een huisdier ... dat ook een muisdier is.’

‘Eh... Wat... Toon eens wat je bedoelt.’

‘Kijk, juf: hier is het!’

Wilma haalde voorzichtig Anoniemuis uit haar jaszak.

'PIEP!' zei de muis.
'OOO!!' deed de klas.
'EEK!!!' gilde de juf.
'OEI!!!' riep Wilma.

Kleine grijze dikke Anoniemuis schrok hevig.
Dat was de schuld van juf Anja.
Was die nou echt zo bang voor haar?
Dat kon toch niet, want kijk:
daar stonden vier computers op een rij.
En ernaast ... hielden vier muizen de wacht!
Juf Anja had zelf vier muizen in haar klas!
'Wilma! Wilma!' riep Anoniemuis. 'Hier zijn toch ook
muizen?'
'Eh? Waar?'
'Daar ... Bij de computers ... Er zitten er vier!'
'Ja! Je hebt gelijk! Juf ... Juf ... Kijk ...'
'Wilma! Doe dat beest ... Doe die muis ...'
'Maar juf toch: we hebben al vier muizen in de klas.'
'O! O! Waar? Waar??'
'Daar, bij de computers.'
'O... Eh... Maar waarom breng jij die echte muis mee naar
de klas?'

‘Zij is te dik geworden voor haar holletje.’

‘Ha, ha, ha!’ klonk het.

‘En mijn pa had haar in een kooitje gevangen.’

‘O! O!’

Eindelijk werd juf Anja weer wat rustiger.

‘Nu hebben we vijf muizen in de klas! riep iemand.’

‘Ja! Vijf! klonk het nu hier en daar.’

Juf Anja knikte en zuchtte.

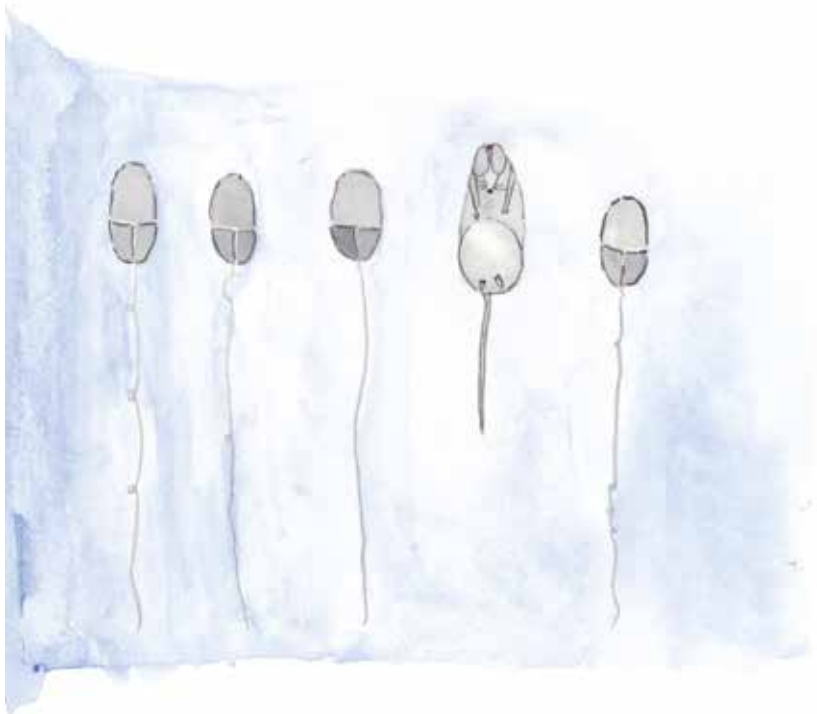
Gelukkig gilde ze niet meer.

‘Dat is ook wel waar,’ zei ze. ‘En nu?’

‘Mag de muis hier blijven?’ vroeg Wilma.

‘Vooruit dan maar, vandaag wel,’ zei juf Anja. ‘Tot vier uur.’

‘Joepie! Hoera!’ klonk het.

‘Dank je wel, juf.’

‘Maar morgen ...’

‘Morgen zoek ik wel een nieuw holletje voor haar.’

‘Dat is goed. Beloofd?’

‘Beloofd. Misschien wordt ze ook weer minder dik, dan kan ze weer in haar oude holletje.’

‘We zullen haar niet te veel eten geven. En hoe heet de muis?’

‘Anoniemuis.’

‘Dat is een leuke naam. Welkom, Anoniemuis.’

‘Welkom, Anoniemuis!’ riepen ook de kinderen.

Zo werd Anoniemuis de eerste muis die naar school ging.

Ze zat bij Wilma op de bank.

Juf Anja vond het goed, want ze was maar een beetje bang meer.

In de eetzaal bleef het muisje rustig in Wilma’s jaszak zitten.

Af en toe stopte die haar stiekem¹⁹ wat toe.

Het schoolhoofd mocht het immers niet zien.

Je kunt ook wel raden wat er de volgende dag gebeurde.
En de dagen daarna ... Elke dag opnieuw ...
Ja hoor: een dikke muis werd een slimme muis.
Ze woonde in een geheime schuilplaats op de kamer van
Wilma.
De muizenval met het kooitje bleef leeg.
Pa zette de muizenval weer in de kast op zolder.
Uit de keuken verdwenen af en toe hele kleine brokjes.
Uit de eetzaal ook, maar niemand zag het.
Het waren immers piepkleine brokjes.
Daardoor werd de muis weer een muisje.
Het was het geheim van Wilma, juf Anja en de klas.
En Anoniemuis leefde nog lang en gelukkig.

Woorduitleg

- 1 prijken: een plechtig woord voor staan.
- 2 kruin: het bovenste deel van je hoofd.
- 3 kriebelen: een beetje zoals jeuken.
- 4 spits: scherp, in de vorm van een punt.
- 5 watertanden: wanneer je iets lekker vindt, komt het water in je mond.
- 6 gewriemel: veel en drukke bewegingen.
- 7 kieskeurig: je eet niet alles even graag.
- 8 zich een hoedje schrikken: heel erg schrikken
- 9 geroezemoes: lawaai en drukte van mensen
- 10 gevaarte: iets groots.
- 11 schuilplaats: een geheime plaats
- 12 opgelucht: ik voel me weer goed
- 13 pinkogen: dat is net hetzelfde als knipogen.
- 14 dobberen: rustig varen of zweven.
- 15 uit de veren zijn: wakker zijn.
- 16 gestommel: lawaai
- 17 ochtendgymnastiek: huppen, springen, dansen na een nachtje slapen.
- 18 anoniem: zonder naam
- 19 stiekem: zonder dat iemand het merkt.